

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)
28 octombrie 1993*

Zunis Holding SA, Finan Srl și Massinvest SA
împotriva
Comisiei Comunităților Europene

„Concurență — Controlul fuziunilor — Admisibilitate”

Cauza T-83/92

În cauza T-83/92,

Zunis Holding SA, societate de naționalitate luxemburgheză, cu sediul în Luxemburg,

Finan Srl, societate de naționalitate italiană, cu sediul în Bergamo (Italia) și

Massinvest SA, societate de naționalitate elvețiană, cu sediul în Mendrisio (Elveția),

reprezentate de domnii Nicholas Forwood, QC, membru al Baroului din Anglia și din Țara Galilor și Stanley Crossick, Solicitor, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinetul lui Jean Hoss, 15, Côte d'Eich,

reclamante,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii Giuliano Marengo, consilier juridic și Bernd Langeheine, membru al serviciului juridic, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul domnului Nicola Anecchino, membru al serviciului juridic, Centre Wagner, Kirchberg,

pârâtă,

având ca obiect anularea deciziei care ar fi conținute în scrisoarea din 31 iulie 1992, adresată de Comisie reclamantelor, prin care aceasta refuza să redeschidă procedura în cauza IV/M.159 (Mediobanca/Generali),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a doua),

* Limba de procedură: engleza.

compus din domnii J. L. Cruz Vilaça, președinte, D. P. M. Barrington, J. Biancarelli, C. P. Briët și A. Kalogeropoulos, judecători,

grefier: domnul H. Jung

având în vedere procedura scrisă și în urma procedurii orale din 24 iunie 1993,

pronunță prezenta

Hotărâre

Faptele aflate la originea litigiului

1 La 27 noiembrie 1991, Comisia a primit o notificare în temeiul Regulamentului (CEE) nr. 4064/89 al Consiliului din 21 decembrie 1989 privind controlul fuziunilor între întreprinderi (versiune revizuită publicată în JO 1990 L 257, p. 14, denumit în continuare „Regulamentul nr. 4064/89”), referitoare la o operațiune prin care Mediobanca-Banca di Credito Finanziario SpA (denumită în continuare „Mediobanca”) își majora participarea la capitalul Assicurazioni Generali SpA (denumită în continuare „Generali”) de la 5,98% la 12,84%.

2 Prin Decizia din 19 decembrie 1991, adoptată în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 4064/89, Comisia a considerat că operațiunea notificată nu intra sub incidența acestui regulament, pe motiv că Mediobanca nu poate, ca urmare a operațiunii notificate, să exercite singură sau împreună cu alte întreprinderi o „influență decisivă” asupra Generali.

3 Într-o scrisoare adresată Comisiei la 26 iunie 1992, reclamantele, care sunt acționare ale Generali, au solicitat redeschiderea procedurii, ca urmare a publicării, la 19 martie 1992, în cotidianul italian „Il Sole 24 Ore”, a unui articol care reproducea textul integral al unui acord semnat la Paris la 26 iunie 1985, care fusese până atunci secret, încheiat între Mediobanca, Lazard Frères de Paris (denumită în continuare „Lazard”) – a cărei filială Euralux SA era al doilea acționar al Generali, cu 4,77% din capital și Generali însăși (denumit în continuare „acordul”). Acest acord prevede în special crearea unui comitet director, alcătuit din reprezentanți ai Generali și ai principalilor săi doi acționari, al căror scop este să examineze problemele Generali care erau de interes comun și să intervină în desemnarea unui anumit număr de membri ai organelor administrative și de conducere a societății.

4 Ca răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, reclamantele au afirmat, pe de o parte, că aveau cunoștință acest articol „de la sfârșitul lui martie/începutul lui aprilie 1992” și, pe de altă parte, că au avut un prim contact informal cu serviciile Comisiei, la 6 mai 1992, înainte de introducerea formală a cererii de redeschidere a procedurii prin scrisoarea din 26 iunie 1992.

5 În acea cerere, reclamantele invocau, în fond, că aprecierea Comisiei în decizia sa din 19 decembrie 1991, potrivit căreia fuziunea notificată nu intra sub incidența Regulamentului nr. 4064/89, rezulta dintr-o neînțelegere fundamentală a informațiilor esențiale privind domeniul de aplicare al influenței și controlului exercitate de Mediobanca, atât singură, cât și împreună cu Lazard, înainte de creșterea participării sale, în temeiul fuziunii notificate. Potrivit reclamantelor, o astfel de neînțelegere nu putea să fie decât consecința unei informații evident incomplete sau inexacte cu privire la termenii acordului încheiat între Mediobanca, Lazard și Generali, și în special cu privire la efectele sale. De asemenea, reclamantele invocă faptul că existența unei notificări incomplete și incorecte cu privire la conținutul său are drept consecință procedurală păstrarea competențelor Comisiei în ceea ce privește redeschiderea dosarului și justificarea acestei redeschideri atât în interes public, cât și în interesul părților în cauză.

6 Prin scrisoarea din 31 iulie 1992, semnată de Directorul general pentru Concurență din cadrul Comisiei, aceasta a respins cererea reclamantelor privind obținerea unei redeschideri a procedurii, în special pe motiv că:

„[...] decizia Mediobanca/Generali nu se baza pe «informații incorecte», așa cum susțineți, deoarece Comisia știa de acordul de la Paris din 1985 și a ținut seama de acestea în adoptarea deciziei sale. Fac trimitere la declarația Comisiei, potrivit căreia «Il predetto accordo non contiene disposizioni circa l'esercizio congiunto dei diritti di voto né include qualsivoglia meccanismo societario che garantisca il risultato finale delle proposizioni concernenti la composizione degli organi sociali» («acordul menționat nu include dispoziții privind exercitarea comună a dreptului de vot, nici vreun mecanism al societății care să garanteze rezultatul final al propunerilor privind compunerea organismelor sociale») (punctul 9 al doilea paragraf din decizie).

Rezultă că nu există niciun motiv de redeschidere a examinării cauzei și, prin urmare, nu este necesară luarea unei decizii privind suspendarea operațiunii [...]”. [traducere neoficială]

Procedura și concluziile părților

7 În aceste împrejurări, prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 30 septembrie 1992, reclamantele au introdus o acțiune în anulare împotriva deciziei incluse în respectiva scrisoare.

8 Prin memoriul depus la grefa Tribunalului la 17 decembrie 1992, Comisia a invocat o excepție de inadmisibilitate împotriva acțiunii introduse de reclamante, în condițiile prevăzute la articolul 114 din Regulamentul de procedură.

9 Reclamantele solicită Tribunalului:

— să impună Comisiei, cu titlu de măsuri de cercetare judecătorească, să furnizeze textul integral al Deciziei din 19 decembrie 1991 și al notificării Generali/Mediobanca, precum și toate celelalte documente privind acordul și efectele acestuia;

— să declare nulă decizia Comisiei, astfel cum a fost notificată în scrisoarea din 31 iulie 1992;

— să oblige Comisia la plata cheltuielilor de judecată.

10 La rândul său, Comisia solicită Tribunalului:

— să respingă acțiunea ca fiind inadmisibilă;

— să oblige reclamantele la plata solidară și comună a cheltuielilor de judecată.

11 În observațiile lor cu privire la excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie, reclamantele solicită Tribunalului:

— să respingă excepția Comisiei ca fiind neîntemeiată și să declare acțiunea admisibilă;

— în subsidiar, să conexeze chestiunea admisibilității cu fondul cauzei și să adopte toate măsurile de cercetare judecătorească necesare în ceea ce privește adevărata natură a scrisorii din 31 iulie 1992;

— să oblige Comisia la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

12 În baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a doua) a decis admiterea cererii Comisiei de a se pronunța cu privire la excepția de inadmisibilitate, fără a intra în dezbateră fondului și, în același timp, invitarea părților să răspundă la anumite întrebări scrise. Reclamantele și pârâta au răspuns la întrebările adresate de Tribunal, prin documentele înregistrate la 14 iunie 1993. În ședința din 24 iunie 1993, au fost ascultate susținerile orale ale părților și răspunsurile acestora la întrebările Tribunalului.

13 La sfârșitul ședinței, președintele a pronunțat închiderea procedurii orale cu privire la excepția de inadmisibilitate.

Cu privire la admisibilitatea cererii în anulare

Argumentele părților

14 În sprijinul excepției de inadmisibilitate invocate, Comisia susține, în primul rând, faptul că scrisoarea din 31 iulie 1992 nu reprezintă o decizie care să poată face obiectul unui control jurisdicțional, în sensul că se limitează la informarea reclamantelor cu privire la faptul că Comisia avea cunoștință de existența acordului la momentul adoptării deciziei sale și că a ținut seama de acesta. În această privință, Comisia subliniază că, dacă este adevărat că nimic nu se

opune, în plan juridic, redeschiderii anchetei privind o fuziune care a condus la o decizie în temeiul articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 4064/89, este la fel de adevărat că nicio dispoziție de drept comunitar nu o obligă să redeschidă o asemenea anchetă la cererea unei anumite întreprinderi și cu atât mai puțin a unui terț care se prevalează de un fapt pretins nou. De asemenea, Comisia consideră că, ținând seama de principiul încrederii legitime și de dificultatea anulării consecințelor unei fuziuni, aceasta trebuie să fie prudentă în exercitarea puterii sale discreționare în ceea ce privește redeschiderea unei cauze în acest domeniu.

15 Stabilind în această privință o paralelă cu normele aplicabile cererilor de revizuire a unei hotărâri a Curții sau a Tribunalului, pârâta consideră că o cerere de revizuire a unei decizii adoptate în conformitate cu Regulamentul nr. 4064/89 este „valabilă” numai după descoperirea unui fapt care, anterior adoptării deciziei, nu era cunoscut de Comisie și de partea care solicită revizuirea. Potrivit Comisiei, reclamantele nu au prezentat niciun fapt nou și nu pretind că acordul reprezenta un fapt necunoscut de Comisie la momentul adoptării Deciziei sale din 19 decembrie 1991, dar se limitează la invocarea faptului că efectele acordului menționat anterior nu au fost evaluate în mod corect de către Comisie.

16 În cadrul excepției sale de inadmisibilitate, Comisia susține, de asemenea, că scrisoarea din 31 iulie 1992 nu include o decizie și că, atât din textul, cât și din spiritul acestei scrisori, reiese că aceasta se află într-un stadiu preliminar al examinării cererii reclamantelor și exprimă numai o primă reacție a serviciilor Comisiei, fără a produce efecte juridice. De asemenea, pârâta invocă faptul că un refuz definitiv de redeschidere a procedurii trebuia să provină de la o autoritate identică celei care ar fi competentă pentru redeschiderea unei cauze privind o fuziune, adică de la colegiul comisarilor. Totuși, în ședință, Comisia a declarat că nu dorește să mențină acest argument.

17 În al doilea rând, Comisia consideră că, în orice caz, scrisoarea din 31 iulie 1992 nu poate reprezenta un act care să afecteze în mod direct sau individual reclamantele și că, în consecință, acestea nu pot contesta respectiva scrisoare, deoarece nu aveau calitatea nici de a contesta Decizia din 19 decembrie 1991, nici de a solicita redeschiderea anchetei care a condus la această decizie. În această privință, Comisia remarcă faptul că, independent de aspectul dacă și când acționarii minoritari pot fi vizați în mod direct și individual de deciziile adoptate în temeiul Regulamentului nr. 4064/89, aceasta nu este, în prezenta cauză, situația reclamantelor, care, prin urmare, nu au făcut nicio observație și nu au participat în niciun fel la procedura administrativă care a condus la adoptarea Deciziei din 19 decembrie 1991.

18 În cele din urmă, Comisia evidențiază că, în subsidiar, scrisoarea din 31 iulie 1992 nu poate face obiectul unui control jurisdicțional separat, deoarece aceasta nu face decât să confirme decizia anterioară. Potrivit Comisiei, scrisoarea menționată anterior se limitează, în realitate, la a repeta că niciun element din acord nu are ca efect acordarea către Mediobanca, singură sau în comun, a controlului asupra Generali și la a cita fragmentul din Decizia din 19 decembrie 1991 care face referire la aceasta. Potrivit pârâtei, acțiunea reclamantelor reprezintă în realitate o tentativă inadmisibilă de a contesta decizia precedentă la mult timp după expirarea termenului prevăzut la articolul 173 al treilea paragraf din Tratatul CEE.

19 Cu titlu preliminar, în cererea lor, reclamantele subliniază că, în scrisoarea din 31 iulie 1992, Comisia nu a contestat calitatea acestora de a solicita redeschiderea procedurii, admițând astfel implicit că, în măsura în care decizia s-ar baza pe informații inexacte furnizate de autorii notificării, aceasta ar avea motive suficiente pentru a supune cauza unei reexaminări.

20 În această privință, reclamantele reamintesc, în primul rând, că faptele care au condus la prezentul litigiu au la origine o majorare a capitalului Generali, efectuată în iulie 1991, a cărei structură neobișnuită ar fi permis preluarea controlului de către Mediobanca a aproximativ 50 000 000 din cele 145 750 000 de acțiuni suplimentare, mărindu-și astfel cota directă de la 5,98% la 12,84% din capitalul social. Potrivit reclamantelor, scopul principal al majorării de capital – dacă nu unicul – era acela de a crea un mecanism prin care Mediobanca să își poată consolida în mod disproporționat influența asupra Generali, ceea ce îi permitea exercitarea unui control efectiv asupra Generali, împreună cu filiala Euralux a Lazard.

21 Reclamantele consideră că rezultă din elementele furnizate la dosar că, dacă Mediobanca și Generali ar fi oferit informații utile și complete, astfel cum prevede legislația aplicabilă, Comisia nu ar fi putut concluziona că alcătuirea consiliului de administrație al Generali confirma că Mediobanca nu este în măsură să exercite o influență decisivă asupra organelor sociale ale Generali și nici nu poate să nu facă referire la alcătuirea comitetului executiv. De asemenea, reclamantele consideră că, în cazul în care conținutul și efectul acordului ar fi fost comunicate în mod complet și corect, Comisia nu ar fi putut ajunge la concluzia enunțată la punctul 9 din Decizia din 19 decembrie 1991, potrivit căreia nu exista niciun „mecanism al societății” care să garanteze rezultatul propunerilor privind organele societății.

22 În observațiile lor privind excepția de inadmisibilitate, reclamantele contestă, în special, interpretarea Comisiei care sugera că „noul fapt” pe care acestea l-au invocat era simpla publicare a textului acordului. Potrivit reclamantelor, adevăratul „fapt nou” evidențiat de această publicare îl reprezenta contextul în care Comisia fusese înșelată în cursul procedurii administrative cu privire la adevăratul efect al acordului și, în special, cu privire la rolul și la influența reale ale comitetului de coordonare în cadrul organelor de conducere ale Generali. O astfel de neînțelegere de către Comisie a adevăratei naturi a cererii reclamantelor ar putea zdruncina motivele de inadmisibilitate ale Comisiei.

23 De asemenea, reclamantele contestă argumentul Comisiei, potrivit căruia validitatea unei cereri de revizuire este supusă aceluiași condiții precum cele care se aplică unei cereri de revizuire a unei hotărâri a Curții sau a Tribunalului. Potrivit reclamantelor, o astfel de analogie este de două ori inadecvată. În primul rând, deoarece Comisia fiind un organism administrativ, iar nu o instanță, considerațiile privind faptul că este de dorit ca procedurile judiciare să ducă la decizii definitive nu sunt direct aplicabile. În al doilea rând, deoarece competența Comisiei de redeschidere a unei proceduri, care a generat o decizie anterioară, în baza descoperirii, de către partea care solicită această redeschidere, a unui nou fapt important, este larg recunoscută în celelalte domenii de drept comunitar.

24 În ceea ce privește argumentul Comisiei privind lipsa de interes din partea reclamantelor de a acționa, acestea subliniază, în special, că dacă ar fi solicitat să intervină în desfășurarea procedurii anterior adoptării Deciziei din 19 decembrie 1991, astfel cum ar fi făcut dacă ar fi

cunoscut elementele evidențiate ulterior, calitatea lor de a acționa nu ar fi putut fi contestată. Acestea amintesc că în orice caz interesele lor sunt vizate în mod mai direct decât cele ale lucrătorilor din întreprinderile în cauză, al căror potențial interes de a acționa a fost recunoscut prin ordonanța președințială pronunțată la 15 decembrie 1992 de către Președintele Tribunalului în Hotărârea CCE Grandes Sources ș.a./Comisia (cauza T-96/92 R, Rec., p. II-2579, punctul 31 și următoarele). În cadrul ședinței, reclamantele au explicat că existența unui acord între Mediobanca și Lazard, prin care li se interzicea acestora să cedeze propriile cote unor terți, era cunoscută de multă vreme și că procesul-verbal al adunării generale a Generali din 1991 făcea deja referire la acest lucru. Totuși, adevărata natură a acordului le-ar fi fost ascunsă. Acesta este motivul pentru care reclamantele nu au solicitat să intervină în desfășurarea procedurii în fața Comisiei sau să obțină textul deciziei adoptate la 19 decembrie 1991.

25 În cele din urmă, reclamantele contestă argumentul Comisiei, potrivit căruia scrisoarea din 31 iulie 1992 nu poate face obiectul unui control jurisdicțional diferit, pe motiv că aceasta nu face decât să confirme decizia anterioară din 19 decembrie 1991. În special, acestea evidențiază că cererea lor de redeschidere a cauzei a fost aproape integral consacrată analizei în detaliu a noilor elemente evidențiate ulterior deciziei inițiale din 19 decembrie 1991 și că Comisia nu ar putea invoca faptul că nu a ținut seama de aceste elemente noi pentru a justifica calificarea scrisorii din 31 iulie 1992 drept o confirmare clară a deciziei anterioare.

Aprecierea Tribunalului

În ceea ce privește cadrul juridic al litigiului

26 În temeiul articolului 4 din Regulamentul nr. 4064/89, fuziunile de dimensiune comunitară trebuie notificate Comisiei în termen de o săptămână de la încheierea acordului sau de la publicarea ofertei de cumpărare sau de schimb sau de achiziționare a unei participări de control. Această notificare este suspensivă, fără o derogare expresă, fuziunea neputând fi realizată nici înainte de notificare, nici în timpul unui termen de trei săptămâni de la notificarea acesteia. În paralel, în vederea garantării eficienței controlului și securității juridice a întreprinderilor în cauză, Comisia este obligată să respecte, în conformitate cu articolul 10 din același regulament, termene stricte pentru inițierea unei proceduri, precum și pentru adoptarea deciziei finale, fără de care operațiunea este considerată compatibilă cu piața comună.

27 În ceea ce privește, în special, examinarea notificării și a inițierii procedurii, articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 4064/89 prevede că, în termen de o lună, Comisia trebuie să constate, printr-o decizie, fie că fuziunea nu intră sub incidența regulamentului, fie că operațiunea menționată anterior nu ridică îndoieli serioase cu privire la compatibilitatea sa cu piața comună și nu trebuie ridicate obstacole în calea acestui fapt, fie că operațiunea ridică îndoieli serioase și că procedura trebuie inițiată.

28 Regulamentul nr. 4064/89 nu include nicio dispoziție care prevede în mod expres posibilitatea de a solicita Comisiei redeschiderea unei proceduri. Totuși, articolul 8 alineatul (5) litera (a) permite Comisiei să revoce o decizie care declară, în temeiul alineatului (2) de la

același articol, o fuziune compatibilă cu piața comună, în special dacă aceasta se bazează pe indicații inexacte sau obținute în mod fraudulos.

În ceea ce privește excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie

29 În temeiul articolului 173 al doilea paragraf din Tratatul CEE, orice persoană fizică sau juridică poate formula, în condițiile stabilite la primul paragraf de la același articol, o acțiune „împotriva deciziilor al căror destinatar este și împotriva deciziilor care, deși luate sub aparența unui regulament sau a unei decizii adresate unei alte persoane, o privesc în mod direct și individual”.

30 Pentru a se pronunța cu privire la admisibilitatea prezentei acțiuni, trebuie, în primul rând, să se evidențieze că, astfel cum a hotărât Curtea (a se vedea Ordonanța din 27 ianuarie 1993, Miethke/Parlament, cauza C-25/92, Rec., p. I-473), nu este suficient ca o scrisoare să fie trimisă de o instituție comunitară destinatarului acesteia, ca răspuns la o cerere formulată de acesta din urmă, pentru a putea fi calificată drept decizie în sensul articolului 173 din tratat, deschizând astfel calea unei acțiuni în anulare. Constituie acte sau decizii care face pot obiectul unei acțiuni în anulare, în sensul articolului 173 din tratat, numai măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod specific situația juridică a acestuia (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 18 decembrie 1992, Cimenteries CBR ș.a./Comisia, cauzele conexe T-10/92, T-11/92, T-12/92 și T-15/92, Rec., p. II-2667, punctul 28).

31 În al doilea rând, trebuie să se observe că rezultă din jurisprudența Curții că, atunci când un act al Comisiei are un caracter negativ, acesta trebuie apreciat în funcție de natura cererii pentru care reprezintă un răspuns (a se vedea, în ultimul rând, Hotărârea din 24 noiembrie 1992, Buckl ș.a./Comisia, cauzele conexe C-15/91 și C-108/91, Rec., p. I-6061, punctul 22). În special, refuzul unei instituții comunitare de a retrage sau modifica un act ar putea reprezenta în sine un act a cărui legalitate poate fi controlată, în conformitate cu articolul 173 din tratat, numai atunci când actul pe care instituția comunitară refuză să îl modifice sau să îl retragă ar fi putut fi atacat în temeiul acestei dispoziții (a se vedea, pentru actele cu caracter reglementar, Hotărârea Curții din 8 martie 1972, Nordgetreide/Comisia, cauza 42/71, Rec., p. 105, punctul 5, Hotărârea din 26 aprilie 1988, Asteris ș.a. și Grecia/Comisia, cauzele conexe 97/86, 193/86, 99/86 și 215/86, Rec., p. 2181, punctul 17, Hotărârea din 17 mai 1990, Sonito/Comisia, cauza C-87/89, Rec., p. I-1981, punctul 8; a se vedea și Concluziile avocatului general Gulmann prezentate în Hotărârea Buckl ș.a./Comisia, menționată anterior, punctul 14).

32 În prezenta cauză, reclamantele au sesizat Comisia cu o cerere de redeschidere a procedurii privind fuziunea dintre Mediobanca și Generali, cu privire la care Comisia s-a pronunțat prin Decizia din 19 decembrie 1991. Tribunalul amintește că, în această decizie, Comisia a constatat că operațiunea notificată nu intra sub incidența Regulamentului nr. 4064/89, pe motiv că Mediobanca nu ar fi în măsură, ca urmare a operațiunii notificate, să exercite, singură sau împreună cu alte întreprinderi, o „influență decisivă” asupra Generali (a se vedea punctul 2 de mai sus).

33 Tribunalul consideră că, prin cererea lor de redeschidere a procedurii, reclamantele vizau în realitate să obțină din partea Comisiei, pe de o parte, adoptarea unei decizii de retragere a deciziei precedente din 19 decembrie 1991, pe motiv că aceasta se baza pe fapte inexacte din punct de vedere material și, pe de altă parte, adoptarea unei noi decizii privind operațiunea care i-a fost notificată. Prin urmare, scrisoarea din 31 iulie 1992, care face obiectul prezentului litigiu, trebuie interpretată drept un refuz al Comisiei de a pronunța o astfel de retragere și, în consecință, de a reexamina operațiunea cu privire la care a fost sesizată de părțile notificatoare. Este cunoscut faptul că reclamantele au calitatea de terți în raport cu decizia adoptată inițial de Comisie la 19 decembrie 1991 și adresată întreprinderilor care sunt părți la fuziunea în cauză. În aceste împrejurări și potrivit principiului prezentat mai sus (punctul 31), reclamantele pot pretinde să obțină retragerea deciziei inițiale din 19 decembrie 1991 doar în măsura în care sunt vizate în mod direct și individual de decizia menționată anterior, în sensul articolului 173 al doilea paragraf din tratat.

34 În această privință, Tribunalul evidențiază, cu titlu preliminar, că simplul fapt că un act poate exercita o influență asupra relațiilor existente între diferiții acționari ai unei societăți nu ar fi suficient pentru ca oricare dintre acești acționari să poată fi considerat vizat în mod direct și individual de acesta din urmă. De fapt, doar existența unor împrejurări specifice ar putea abilita un astfel de acționar, care pretinde că actul îi afectează poziția în cadrul societății, să acționeze în temeiul articolului 173 din tratat (a se vedea Hotărârea Curții din 10 decembrie 1969, Eridania ș.a./Comisia, cauzele conexe 10/68 și 18/68, Rec., p. 459).

35 În ceea ce privește aspectul dacă astfel de împrejurări specifice se verifică în prezenta cauză, Tribunalul consideră, în primul rând, că reclamantele, care se folosesc de statutul lor de acționari ai uneia dintre părțile notificatoare, nu se numără printre terții a căror situație juridică sau materială poate fi afectată de decizia menționată anterior. De fapt, constatarea Comisiei, în condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 4064/89, potrivit căreia o operațiune care i-a fost notificată nu intră sub incidența domeniului de aplicare a acestuia, nu poate modifica, prin ea însăși, consistența sau sfera de aplicare a drepturilor acționarilor părților notificatoare, fie că este vorba de drepturile lor patrimoniale sau de calitatea de a participa la gestionarea societății, pe care acestea din urmă le-o conferă. În prezenta cauză, reclamantele, care se limitează în această privință să invoce faptul că „e de la sine înțeles că obținerea de către Mediobanca a unei asemenea influențe va reduce considerabil eficiența voturilor celorlalți acționari, precum reclamantele, care, de acum înainte, se află în minoritate permanentă” (punctul 3.3 din observațiile privind excepția de inadmisibilitate), nu au stabilit că decizia din 19 decembrie 1991 a afectat situația juridică sau materială a acestora.

36 În al doilea rând, Tribunalul evidențiază că această decizie, prin care se constata că fuziunea notificată nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 4064/89, aduce atingere reclamantelor, în calitate de acționari ai Generali, precum și oricărui alt acționar din cei aproximativ 140 000 ai acestei societăți. De fapt, admitând că, astfel cum pretind reclamantele și contrar celor afirmate în decizie, singură sau împreună cu alte întreprinderi, Mediobanca a dobândit controlul asupra Generali, o asemenea preluare a controlului afectează interesele reclamantelor în aceleași condiții precum pe cele ale celorlalți acționari. Rezultă că Decizia Comisiei din 19 decembrie 1991 nu ar putea viza în mod individual reclamantele, în special deoarece, pe de o parte, participarea acestora la capitalul Generali era, la data la care au avut loc faptele și pentru fiecare dintre acestea, mai mică de 0,5% din capitalul social și, pe de altă

parte, deoarece acestea nu au stabilit că ele se găsesc, drept consecință a deciziei, într-o situație diferită de cea a oricărui alt acționar. Astfel cum a hotărât Curtea „alte persoane în afara destinatarilor unei decizii nu pot pretinde că respectiva decizie le privește în mod individual decât dacă aceasta le aduce atingere în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau în temeiul unei situații de fapt care le caracterizează în raport cu orice altă persoană și, din acest motiv, le individualizează ca și în cazul destinatarului unei decizii” (Hotărârea din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, cauza 25/62 Rec., p. 197).

37 În cele din urmă, Tribunalul consideră că reclamantele invocă în mod eronat, pentru a susține că Decizia din 19 decembrie 1991 le privește în mod individual, că interesul lor de acțiune nu ar putea fi contestat, în măsura în care, dacă acestea ar fi solicitat să intervină în desfășurarea procedurii care a condus la adoptarea acestei decizii – astfel cum ar fi făcut dacă ar fi cunoscut elementele evidențiate ulterior – acestea ar fi dispus, potrivit unei jurisprudențe constante atât în materie de concurență și de ajutoare de stat, cât și de dumping și de subvenții (a se vedea Ordonanța în Hotărârea CCE Grandes Sources ș.a./Comisia, menționată anterior și hotărârile Curții menționate de aceasta), de o cale de atac pentru protejarea propriilor interese legitime.

38 De fapt, chiar dacă se admite că această jurisprudență se poate transpune în cadrul contenciosului din domeniul fuziunilor, considerații care țin, pe de o parte, de securitatea juridică a operatorilor economici și, pe de altă parte, de durata termenelor care caracterizează structura generală a Regulamentului nr. 4064/89, ar impune, în orice caz, ca o cerere de redeschidere a procedurii, motivată de descoperirea unui fapt pretins nou, să fie prezentată într-un termen rezonabil.

39 În prezenta cauză, Tribunalul consideră, pe de o parte, că respectivul contact informal pe care reclamantele l-au avut cu serviciile Comisiei la 6 mai 1992 nu poate fi considerat o cerere de redeschidere a procedurii și, pe de altă parte, că cererea de redeschidere a procedurii, prezentată Comisiei la 26 iunie 1992, având în vedere că reclamantele au declarat că aveau cunoștință, de la „sfârșitul lunii martie/începutul lunii aprilie 1992”, de pretinsul fapt nou, în prezenta cauză textul integral al acordului de la Paris din 1985, este tardivă, deoarece nu a fost prezentată într-un termen rezonabil. În consecință, argumentul reclamantelor, întemeiat pe existența unui pretins fapt nou, trebuie respins.

40 Prin urmare, Tribunalul consideră că reclamantele nu sunt direct și individual vizate de Decizia Comisiei din 19 decembrie 1991 și că, în consecință, acțiunea nu este admisibilă, fără a fi necesar să se pronunțe cu privire la aspectul dacă, în împrejurări diferite, invocarea unui fapt nou ar fi putut permite ca sistemul termenelor de acțiune prevăzut de tratat să nu li se aplice reclamantelor.

Cu privire la cheltuielile de judecată

41 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantele au

căzut în pretenții, trebuie admise concluziile Comisiei și reclamantele trebuie obligate în mod solidar la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea ca fiind inadmisibilă.

2) Obligă reclamantele în mod solidar la plata cheltuielilor de judecată.

Cruz Vilaça

Barrington

Biancarelli

Briët

Kalogeropoulos

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 28 octombrie 1993.

Grefier
H. Jung J.

Președinte
L. Cruz Vilaça